

Rozjímanie na pondelok 25. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na pondelok 25.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: Kristus,
svetlo nášho života; poslanie
učeníkov; zodpovednosť byť
svetlom.

VO SVÄTOM PÍSME sa často spomína
svetlo. Kniha Genezis nám
pripomína, že Boh po stvorení neba a
zeme stvoril svetlo (porov. Gn 1, 3).
Proroctvá izraelského ľudu zasa takto
vyjadrujú príchod Mesiáša: „Ľud, čo
kráča vo tmách, uzrie veľké svetlo,
nad tými, čo bývajú v krajine tieňa

smrti, zažiarí svetlo“ (Iz 9, 2).

Napokon svätý Ján v prológu svojho evanjelia píše: „Pravé svetlo, ktoré osvecuje každého človeka, prišlo na svet“ (Jn 1, 9).

Pomyslenie na existenciu bez svetla, v tme, nás zarmucuje, pretože by to znamenalo netešiť sa z toho, čo bolo stvorené. Preto sa v kresťanskej tradícii život v tme stotožňuje so zlom. Absencia svetla vedie k zmätku, k tomu, že ideme bez jasného smeru. Ale aj v najhlbšej noci stačia malé svetielka hviezd, aby nám poskytli aspoň nejaké odkazy, ktoré nám vyznačia presnú cestu. Kristus vedie náš život, pomáha nám rozptýliť pochybnosti: „Tvoje slovo je lampou mojim nohám, svetlom na mojej ceste“ (Ž 119, 105), hovorí žalmista, pričom má na mysli Boží zákon.

Kristovo svetlo nám pomáha čeliť ťažkostiam na ceste s nádejou.

Samozrejme, veriť v neho neznamená byť ušetrený utrpenia, akoby bol analgetikom na časy bolesti. Kresťan, ktorý dôveruje Pánovi, skôr vie, že „má vždy jasné svetlo, ktoré mu ukazuje cestu, cestu, ktorá vedie k životu v hojnosti. Oči tých, čo veria v Krista, zazrú aj v najtemnejšej noci svetlo a už vidia jas nového dňa“[1].

„NIK NEZAŽNE LAMPU a neprikryje ju nádobou, ani ju nepostaví pod posteľ, ale postaví ju na svietnik, aby tí, čo vchádzajú, videli svetlo“ (Lk 8, 16). V dávnych časoch, keď nebolo elektrické svetlo, bolo veľmi ťažké udržať horiaci oheň. Táto skúsenosť dáva Pánovi základ pre niektoré jeho učenia. Svetlo je pre ľudský život nevyhnutné. Preto, keď nastane noc, musia byť tieto lampy pripravené svietiť ako tie panny, ktoré čakajú na

ženícha (porov. Mt 25, 1-13). Keď Ježiš hovorí o úlohe svojich učeníkov uprostred sveta, prirovnáva ich k svetlu a soli. Tak ako soľ dodáva jedlu chuť, tak aj svetlo pomáha človeku, aby sa nepotkol, umožňuje mu vidieť, čo je okolo neho, a vedie ho na jeho ceste. Kristus nám chce v tomto podobenstve ukázať úlohu, ku ktorej nás pozýva: „Naplniť svet svetlom, byť soľou a svetlom: takto Pán opísal poslanie svojich učeníkov. Prinášať dobrú zvesť o Božej láske až na kraj zeme“[2].

Podobenstvo predpokladá, že lampa je zapálená. Kto zapálil oheň, vďaka ktorému lampa svieti? Cirkvi je zverené poslanie byť týmto svetlom; Ona chce osvietiť všetkých ľudí ohlasovaním evanjelia s Kristovou radosťou. Tí z nás, ktorí sme prijali krst, patríme do tejto skupiny mužov a žien, ktorých Pán povolal, aby sa pokúsili osvietiť svet. Svätý Ambróz vyjadril toto povolanie kresťanov a

Cirkvi ako *mysterium lunae*,
tajomstvo mesiaca: „Cirkev ako
mesiac nesvieti svojím vlastným
svetlom, ale svetlom Kristovým“[3].

„Pre Cirkev byť misionárkou
znamená prejavovať svoju vlastnú
prirodzenosť: nechať sa osvietiť
Bohom a odrážať jeho svetlo. To je jej
služba. Neexistuje iný spôsob, misia
je jej povolaním, vyžarovať Kristovo
svetlo je jej službou. Mnohí ľudia od
nás očakávajú toto misionárske
nasadenie, pretože potrebujú Krista,
potrebujú poznať Otcovu tvár“[4].

.....

„DÁVAJTE POZOR, ako počúvate, lebo
kto má, tomu sa pridá, a kto nemá,
tomu sa vezme aj to, o čom si myslí,
že má“ (Lk 8, 18). Pán na konci
podobenstva hovorí o zodpovednosti
za to, že sme dostali jeho svetlo, že
sme boli príjemcom daru od Boha. A
táto výzva nás môže viesť k tomu,

aby sme sa zamysleli nad svojou slabosťou a nad nedostatočnou dôslednosťou, ktorú náš oheň niekedy má. Ak vezmeme do úvahy, že aj malé svetlo robí v tme veľa dobrého, môže nás úvaha o našej malosti viesť k tomu, aby sme si vypestovali pokornú ochotu naďalej prijímať Boží oheň.

Svätý Ján rozpráva o svojej skúsenosti nositeľa evanjelia: „Svetlo prišlo na svet, a ľudia milovali tmú viac ako svetlo, lebo ich skutky boli zlé“ (Jn 3, 19). Všetci máme osobnú skúsenosť s temnotou; keď do nej vstúpime, strácame zmysel pre dobro a zlo, oči duše si postupne zvykajú na tmú a ignorujú svetlo. Prelát Opus Dei nám pripomína, že v takýchto chvíľach „vernosť spočíva v tom, že nasledujeme – s Božou milosťou – cestu márnotravného syna“[\[5\]](#).

Uvedomujeme si, že sa neoplatí žiť v temnote, pripomíname si, že sme povolání byť Božím svetlom.

Radosť zo života kresťana spočíva v tom, že sa spolu s Ježišom delí o svoje poslanie. Vtedy do hĺbky objavujeme, kto sme. „Hriech je ako tmavý závoj, ktorý nám zakrýva tvár a bráni nám jasne vidieť seba a svet; Pánovo odpustenie odstraňuje tento plášť tieňa a tmy a dáva nám nové svetlo“[6]. “Vstaň, zasviet, veď prišlo tvoje svetlo“ (Iz 60, 1), hovorí Izaiáš. Mária vždy chráni lampu našej duše. A ak by niekedy pohasla, znovu ju zapaluje ohňom svojho Syna, aby mohla svietiť tým, ktorí jej svetlo potrebujú.

.....

[1] Benedikt XVI, *Audiencia*, 24-IX-2011.

[2] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 147.

[3] Svätý Ambróz, *Exameron*, IV, 8, 32.

[4] František, *Homília*, 6-I-2016.

[5] Fernando Ocáriz, *Pastierský list 19-III-2022*, bod 2.

[6] František, *Anjel Pána*, 22-III-2020.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/pondelok-25-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/pondelok-25-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (11.04.2026)